

Čo zostalo z konzervativizmu v 21. storočí

Branislav Michalka

28. mája 2019 ✝ Cirkev ✝ Konzervativizmus

O otázke budúcnosti konzervativizmu musíme uvažovať až v piatich rovinách a ani to nie je dostačujúce na vyčerpanie témy. Rozdeľme si ešte raz potencionálne stupne odporu voči moderne, vzhľadom na ich hierarchiu vo vzťahu ku kresťanstvu a Cirkvi.

1. cirkevný konzervativizmus
2. laický katolícky konzervativizmus
3. liberálno – protestantský konzervativizmus
4. liberálno – demokratický „konzervativizmus“
5. novopohanský „konzervativizmus“

Ad. 1): Pod cirkevným konzervativizmom myslíme cirkevný politický konzervativizmus. Nesmieme ho zamieňať s cirkevným doktrinálnym tradicionalizmom, ktorý je nezničiteľný, vzhľadom na dejiny, pretože ako Boh prisľúbil Cirkvi: „Brány pekelné ju nepremôžu.“ Vieroučný tradicionalizmus, aj keby Cirkev bola tvorená len početne malou základňou a hierarchiou, predstavuje skalu, ktorá je nezničiteľná a nespochybniteľná čo do záväznosti a pravdivosti. To, že cirkevní konzervatívci a katolícki laickí konzervatívci sú zároveň vieroučnými tradicionalistami je logické, ale neplatí to aj opačne. Mnohí vierouční tradicionalisti môžu byť, keďže doba je zmätená, demokratmi a politickými liberálmi.

Z cirkevného konzervativizmu nezostalo doslova nič. Vrcholní predstavitelia Cirkvi môžu byť pokojne označení za liberálov a ľavičiarov v zmysle politickom (a bohužiaľ vo významnom množstve aj v teologickom). V 60. rokoch bola cirkevná laická aristokracia, verná pápežom po zániku pápežského štátu, odstránená; liberálna demokracia je cirkevnou hierarchiou adorovaná ako ideál svetskej vlády, utopické ľavicové prvky prenikajú do vyjadrení hierarchie o svetskej politike. Budúcnosť cirkevného konzervativizmu sa zdá byť krajne neistá až nemožná.

Ad. 2): Autentický laický konzervativizmus, t.j. autentický = vychádzajúci zo skutočnej katolíckej, kontinentálnej tradície konzervativizmu (Maistre, Bonald, Cortes, Muller a pod.) živorí na periférii a jeho budúcnosť spočíva len v drobnej a pomalej spätnej infiltrácii štruktúr, ktoré boli kedysi jeho nositeľmi. Predpokladaná úspešnosť, vzhľadom na okolnosti nie je veľká. Množstvo vieroučných tradicionalistov, hlavná základňa katolíckeho konzervativizmu sú politicky vo vleku revolúcií, či už liberálnej alebo ľavicovej, spoliehajú sa na voľby, demokraciu, slobodu prejavu a pod. Autentický konzervatívec ma aj v týchto kruhoch často povestí snoba a nostalgického staromilca.

Ad. 3): Liberálny – protestantský konzervativizmus, inými slovami anglosaský liberalizmus zvaný konzervativizmus, napriek verbálnej všadeprítomnosti anglosaskej kultúry a jej tradície pomaly, ale isto,

odchádza. To, čo pôsobilo v 19. storočí revolučne, v porovnaní so starými monarchiami (klasický liberalizmus), to už má dnes punc neakceptovateľného extrémizmu. Liberálne odmietanie demokracie, rovnosti a protestantská oslava zbohatlívťa, ako vstupenky do Raja, sú z pravicovej pozície neakceptovateľné pre katolíckych konzervatívov a z ľavicovej pozície pre celý súčasný svet. Tento „konzervativizmus“, na rozdiel od katolíckeho, nemá univerzálnu platnosť a ak sa tak niekedy tváril, tak len aby zakryl reálnu mocenskú ambíciu Anglosasov, ktorá sa vždy držala metódy: doma presadzujem konzervativizmus, v zahraničí revolúciu, aby boli nepriatelia oslabení. S oslabovaním anglosaskej geopolitickej moci bude pomaly upadať aj záujem o autentický prejav jej politickej kultúry – liberalizmus.

Ad. 4): Liberálno-demokratický „konzervativizmus“, prípadne s nálepkou „kresťansko-demokratický“, je (v skratke povedané) úbohým pokusom zabrániť po II. svetovej vojne ľavicovým a liberálnym silám v označení všetkých katolíkov, či dokonca všetkých kresťanov, za „klérofašistov“. Cestou akceptovania všetkých liberálnych a demokratických utópií, sa snažili udržať niektorí katolíci pri rozhodovacom koryte. Výsledok je zrejmý: o ničom nerozhodujú, ustráchaní akceptujú všetky zvrhlosti a z konzervativizmu im zostalo už len zistenie, že muž je muž a žena je žena a ani tu nie je isté, či to budú hlásať ešte aj o pár rokov. Tento „konzervativizmus“ má pred sebou ešte určitú budúcnosť, pretože je potrebný na ohlupovanie kresťanov. S ubúdajúcim počtom zmodernizovaných katolíkov („podľa ovocia poznáte ich“) bude ubúdať aj táto potreba, takže nakoniec (ak nenastane zázrak) sa tzv. kresťanskí demokrati vytratia do nenávratna.

Ad. 5) Nové storočie bude pravdepodobne patriť novopohanským „konzervatívcom“. Ich vzrast pozorujeme na každom kroku. Upadajúci liberalizmus, ich nazýva „populistami“, čo je výraz krajne zavádzajúci. Odmietajú kresťanstvo a preto sú pre liberálov a ľavičiarov neuchopiteľní, čo do argumentácie. Nevadia im totiž ani rozvody ani promiskuita, dokonca často ani sodomia, takže sa nakoniec môže ukázať, že celý ľavicový a liberálny humbuk bude treba odložiť do archívu, keďže úlohu zničenia kresťanstva už splnili. Potom nastúpi „stará, dobrá“ pohanská otrokárska spoločnosť, o konzervatívosti ktorej (z hľadiska konzervovania otroctva) nikto dúfam nepochybuje. Ľudia odrazu zistia, že môžu byť „konzervatívni“ a zároveň nebyť vôbec spútaní okovami kresťanskej morálky, čo bude pre masy netušená úľava. Ženy, oslobodené od kresťanstva, konečne pochopia čo to kresťanstvo bolo a čo znamenalo. Hlavne pre ženy.

Synkretická a hierarchická spoločnosť, pripomínajúca Stredomorie v dňoch pokročilého Rímskeho impéria, bude pravdepodobne zavedená, ako reakcia na sociálne a etnické otrasy. Táto novopohanská „konzervatívna“ revolúcia sa vysporiada s kresťanstvom a rád, ktorý zavedie, bude pre masy vítanou novinkou. Sociálne neprispôsobiví budú brutálne potlačení, ale zároveň sa v mravoch ľudu ponechá radostná voľnosť. Taktiež sa bude pravdepodobne podporovať maskulinný model pansexualizmu, podobne ako v starovekom Grécku. Sodomia a úchylnosti nadobudnú bojovnícky charakter, pozícia žien bude veľmi neistá, vzhľadom na umelé technické možnosti rozmnožovania. Klasici „konzervatívnej“ revolúcie budú sláviť svoj oneskorený, ale predsa triumf a zaradia sa do čítaniek. Drobnú predzvesť tohto úkazu môžeme pozorovať napr. na Alexandrovi Duginovi, súčasnom ruskom konzervatívnom revolucionárovi a propagátorovi ideovo synkretickej Euroázie – nového impéria v ktorom sa stretávajú autoritatívne a spirituálne prvky kresťanstva, budhizmu a islamu; propagátor nového nekresťanského stredoveku.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/co-zostalo-z-konzervativizmu-v-21-storoci/>